

ВЕЧІР

Крізь заходу іконостас,
З нерукотворним ликом Бога,
Стомились спалені уста
Кричать анатему епохам.

Кривавляться сувої хмар
Повстань червленні орифлями
Й, під тиші похоронний марш,
У тьму згорають над полями.

В космічній рокотанні лір
О, Сонце, отче злої тварі, —
Даремна кров твоїх офір
Перуновій прадавній ярі!

На полум'ї твоїм світи —
Не сплавить, не переробити,
І атоми не спиниш ти
Доконувать старі орбіти.

Згучить все та ж музику зор
Під скиптром диригента — Бога,
І заглуша сліпий простор
Мою анатему епохам.

1923